

Wanneer de oorlog in Syrië de stad Damascus bereikt, richten de jonge Nour en haar neefje Amir een geheime ondergrondse bibliotheek op met de boeken die ze op straat verzamelen. Nour maakt kennis met de helende kracht van boeken; hoe ze je kunnen meeslepen en helpen. En hoe ze in donkere tijden voor iedereen een toevluchtsoord zijn.

Gebaseerd op ware gebeurtenissen

ISBN 978 90 5116 963 8

9 789051 169638

Een Vier Windstreken Prentenboek

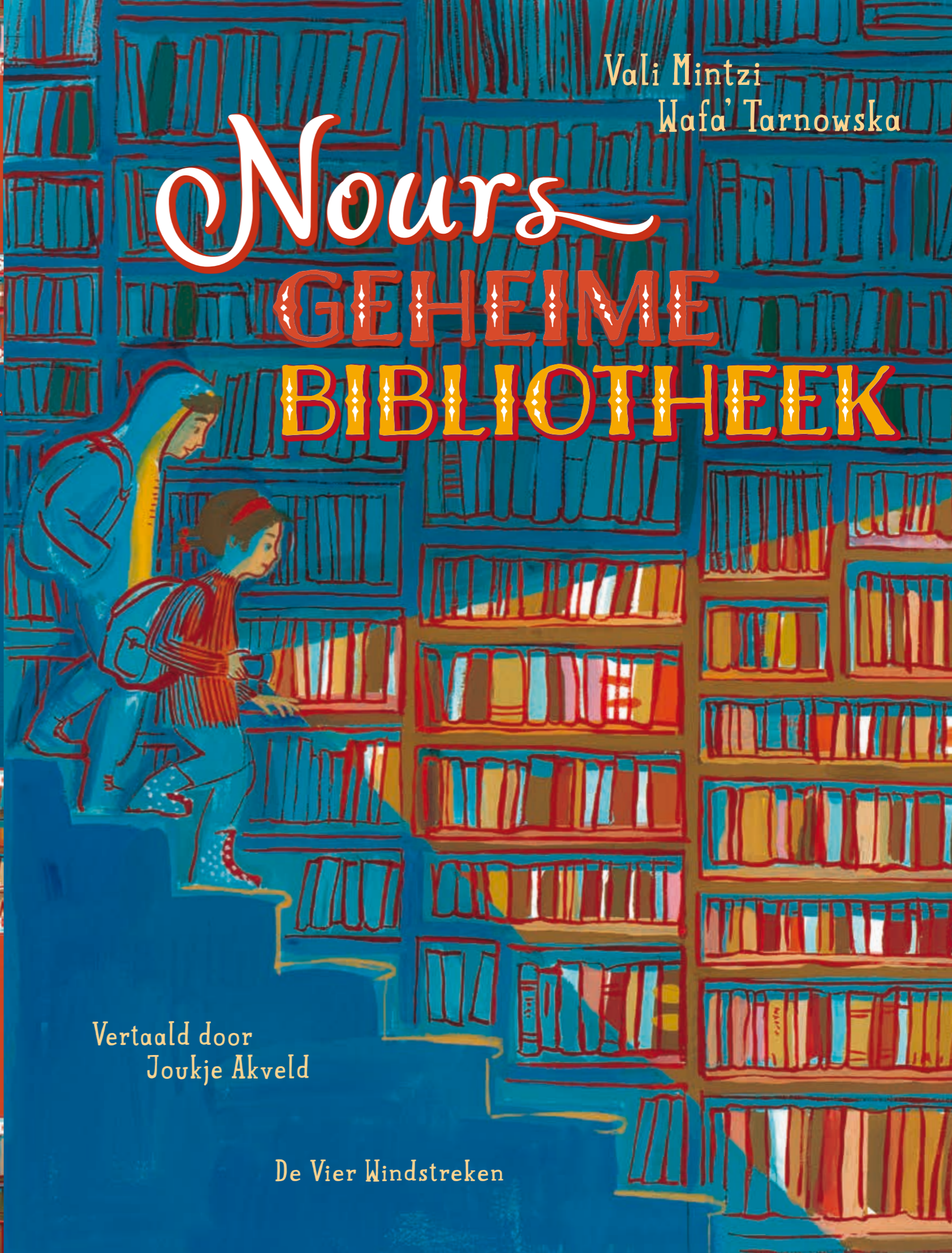
Mintzi • Tarnowska

Nours GEHEIME BIBLIOTHEEK

De Vier Windstreken

Vali Mintzi
Wafa' Tarnowska

Nours GEHEIME BIBLIOTHEEK

Vertaald door
Joukje Akveld

De Vier Windstreken

Voor alle oorlogskinderen,
waar ze ook zijn. Tussen de pagina's
van een boek is een schitterende
plek om te verblijven. — **W. I.**

Voor kinderen, vogels
en boeken. — **V. M.**

Nours GEHEIME BIBLIOTHEEK

TEKST VAN Wafa' Tarnowska

MET ILLUSTRATIES VAN Vali Mintzi

De Vier Windstreken

Er was eens een meisje dat Nour heette en in Damascus woonde. Mensen die van de stad hielden noemden het “de plek van geuren”. De stad was omringd door zoet ruikende abrikozen- en kersengarden, en rozenparfums vulden de straten. Maar op een dag begon de stad haar geur te verliezen, want de oorlog klopte aan de poort met z’n stinkende tanks en lawaaiige geweren.

Nours naam betekent “licht” in het Arabisch. Het was de perfecte naam voor een meisje met een gezicht zo rond als de maan en ogen stralend als sterren. Een meisje dat vreugde bracht aan iedereen die haar kende.

De persoon van wie Nour het meest hield, na Mama en Baba, was haar neef Amir, die als een broer voor haar was. Als ze hun huiswerk af hadden klommen ze samen in bomen, speelden ze verstoppertje en sprongen ze over plassen. Ook hielden Nour en Amir van lezen en dan vooral van avonturenverhalen. Ze droomden ervan om zelf als detectives mysteries op te lossen, te kamperen, picknicken en schatten te zoeken, zoals de hoofdpersonen in hun boeken. Het allerliefst wilden ze een geheime club, alleen voor henzelf en hun vrienden.

In de kronkelige steegjes van de oude stad zochten Nour en Amir naar een plek voor hun geheime club. Ze overlegden wie lid mocht worden en bedachten zelfs een geheime begroeting.

Na maanden was het zover. De Geheime Club van de Zeven van Damascus zou bijeenkomen in de opslagruimte van Baba's bakkerij. Ze verstuurden uitnodigingen met een geheim wachtwoord naar vijf zorgvuldig gekozen vrienden. Baba beloofde dat hij zijn beroemde gele saffraancake zou bakken, versierd met amandelen.

Op de ochtend van hun eerste bijeenkomst werd Nour wakker van het geluid van vliegtuigen die boven de stad cirkelden. Het volgende moment lieten ontploffende bommen de ruiten trillen.

“Wat gebeurt er?” schreeuwde Nour.

“Ik denk dat de gevechten die we verderop zagen nu ook ons deel van de stad hebben bereikt,” zei Mama, terwijl ze door het raam naar de lucht keek. “We moeten binnenblijven en wachten tot het vechten stopt.”

“Wanneer is dat?” vroeg Nour.

“Als mensen met elkaar gaan praten en proberen hun meningsverschillen op te lossen,” antwoordde Baba.

“Gebeurt dat vandaag nog?” vroeg Nour, terwijl ze dacht aan het clubwachtwoord dat ze gisteren nog tot laat had herhaald in haar hoofd, om het maar niet te vergeten.

“Nee,” zei Mama. “Niet vandaag. Tot die tijd gaan we naar Umm Ali’s kelder om veilig te blijven.”

De kelder was donker en vochtig met alleen een klein tralieraampje bovenin. Dertig mensen zaten ineengedoken in een ruimte waar er eigenlijk maar zes in pasten. Als de elektriciteit uitviel las iedereen zijn boeken en kranten bij het licht van zaklantaarns en kaarsen. De volwassenen luisterden naar het nieuws op hun telefoons, terwijl de kinderen kaartspelletjes deden aan hun voeten.

's Nachts, als de gevechten het hevigst waren, schulde iedereen in zijn kelder. Vaak rustten de soldaten overdag, waardoor de mensen een kort en kostbaar moment hadden om naar huis te gaan of boodschappen te doen.

Er was geen seek meer, geen markt om inkopen te doen. Er was weinig vers voedsel en al helemaal geen snoep, koekjes of andere lekkernijen.

In het begin nam Nours Baba overgebleven gebak mee uit de bakkerij, dat hij uitdeelde in de kelder met hete, zoete thee. Maar na een tijdje hadden ze alleen nog één keer per dag een stuk brood. Nour en haar familie gingen vaak met honger naar bed.